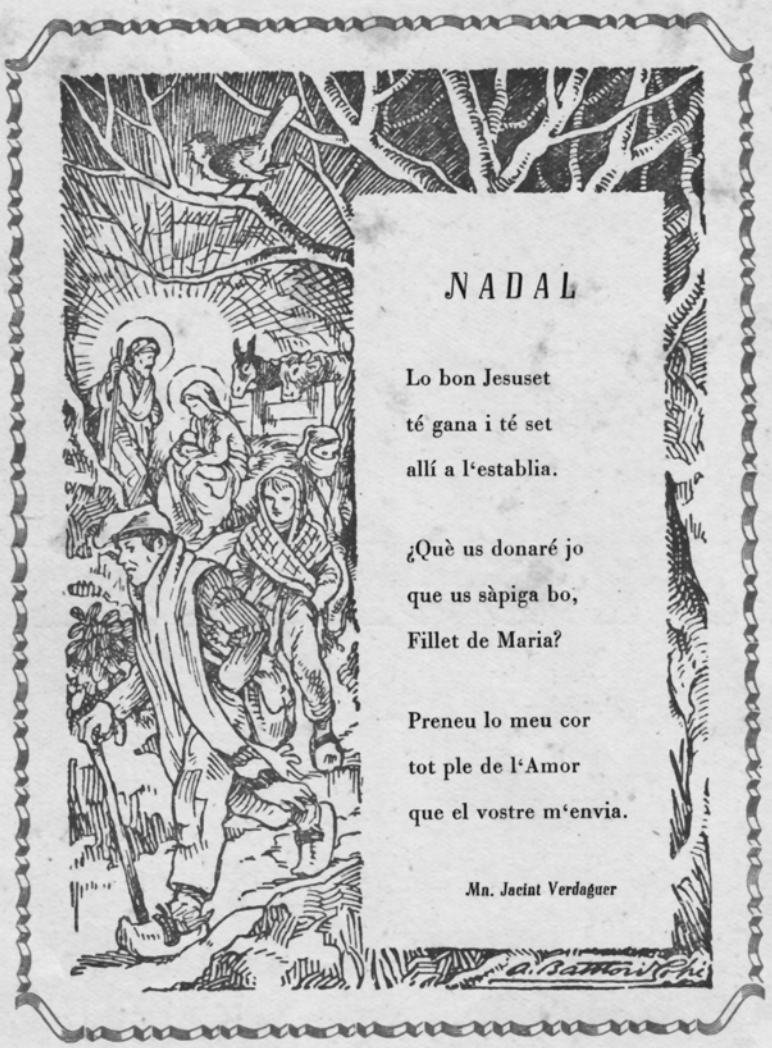
CENTRE PARROQUIAL

MOLLET DEL VALLES

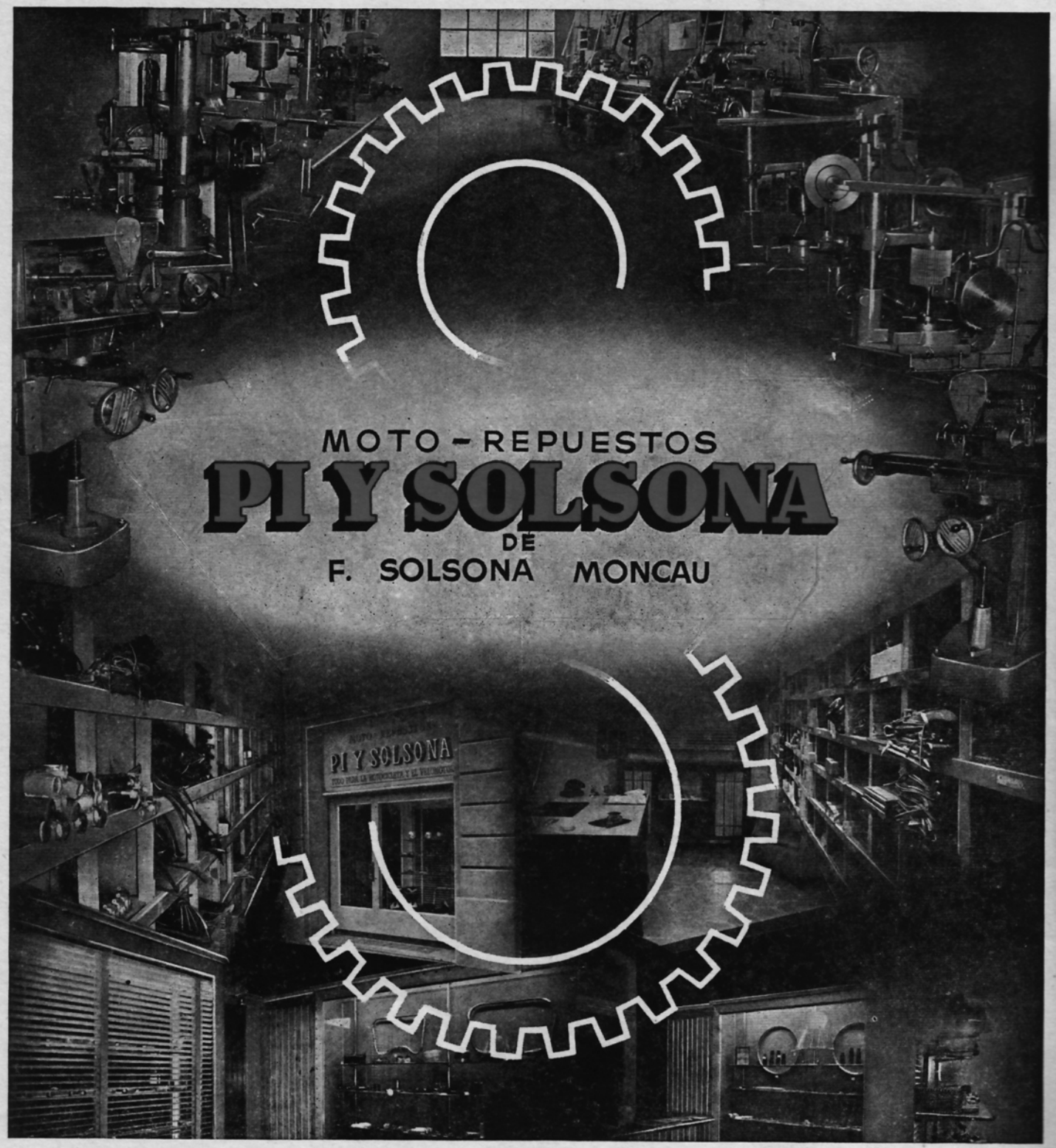
SEMBRA

Col. Surré

Ajuntament de Mollet del Vallès
Arxiu Històric

Desembre 1953 Circular n.° 49

TODO PARA LA MOTOCICLETA Y EL VELOMOTOR

EXPOSICION Y ALMACEN: **BARCELONA**
CALLE BALMES, 303 - TELEFONO 28 78 81

•

Dirección Telgr. SOLSDEN
Apartado de Correos 1161

•

Casa Central: **MARTORELLAS**
C/. Barcelona, 13 - Tel. 32 (de Mollet)

Almohadillas eléctricas

DAGA

CALET

CALET

JOSÉ FORÉS

Recadero de Martorellas y San Fausto

(Servicio Martes y Viernes)

Agencia en BARCELONA

Princesa, 54 - Teléfono 21.44.56

▼

En SAN FAUSTO: Casa Calet

Teléfono 11 de Mollet

▼

SERVICIO DE AUTO - TAXI A TODAS HORAS

AUTOCARS PULLMAN para EXCURSIONES

De muchas maneras puedes favorecer al Centro. Una de ellas: Visitar las casas anunciadas

Gaseosas y Sifones

Vila Arnan

Depositario de la Cerveza "Moritz" y de las bebidas de frutas

NARANJADA «D» - LIMONADA «D»
ESPUMI

Luís Durán, 74 - 76 - Teléfono 107

Mollet del Vallés

Librería - Objetos escritorio

GRAN SURTIDO EN FIGURINES

FRANCISCA ROSELLO

San Vicente, 6 MOLLET

Chocolates

FERRU

Crudos o a la taza

a todos aventaja

EXCLUSIVISTA: **RAMON ROSÉS**

Luís Durán, 73 - Teléfono 135 Mollet

A Mollet i comarca ningú ignora que la

GRANJA POU

és l'establiment que feia falta

Fins ara era un Bar de primer ordre; avui es ja indiscutiblement el millor

BAR - RESTAURANT

CONFORT * HIGIENE
SERVEI ESMERAT * QUALITAT
PREUS AJUSTATS

BODES * BATEIGS
PRIMERES COMUNIONS
SALO PER A BANQUETS

BON TRACTE I CALEFACCIO ULTRA - MODERNA

El Centre necessita de vostra cooperació moral i econòmica!

FARMACIA

J. Amadó

CENTRO DE ESPECIFICOS

Plaza Caudillo, 13 - Tel. 121 *MOLLET*

CONFITERIA : : PASTELERIA : : COMESTIBLES

PUJADAS

SUCESOR DE JOSE ROTA

ANTIGUA CASA TANBONIC

Cayetano Ventalló, 22 - Tel. 25 *MOLLET*

GRANOS Y DESPOJOS

Marcelino Segalés

Avenida de los Caídos, 56 *MOLLET*

BAR FONDA

BRUNO

: SERVICIO DE TAXIS :

Berenguer III, 228 - Teléfono 15 *MOLLET*

Calçats

PUMAN

MOLLET DEL VALLES

HOSTAL

LA MARINETTE

de JOSE LLAVINA

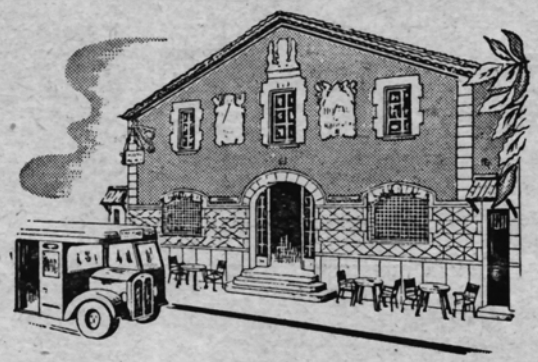
BAR ~ RESTAURANTE

BANQUETES - BODAS - BAUTIZOS

SERVICIO ESMERADO

Exclusiva de los Helados «FRIGO»

Calle España, 7 (final autobuses Mollet-Barcelona)
Teléfono 40

MOLLET DEL VALLES

CONFITERIA PASTELERIA

Giralt-

Especialidad en pastas secas de todas clases

Turrones de fabricación propia

Avenida de los Caídos, 70 *MOLLET*

Comprant als anunciants a SEMBRA col·laboreu al seu major esplendor

CARPINTERIA MECANICA
Y DE OBRAS

Antonio Girabent

Dr. Luís Durán, 47 - Teléfono 81

MOLLET

TEJIDOS - SEDAS - CONFECCIONES

ESPECIALIDAD EN CAMISAS A MEDIDA

CASA FRANCISQUETA

Berenguer III, 40 - Teléf. 114 MOLLET

ESPECIALIDAD en

MUEBLES Juan Xicola MOLLET

MUEBLES de ESTILO

JAIME I, 15

LAMPISTERIA
BATERIA DE COCINA
OBJETOS PARA REGALO
Venta y reparación de bombas y motores para riego

Emilio CODINA
Agua-Electricidad

Distribuidor Oficial de:
APARATOS de RADIO
DISCOS
BOMBILLAS
ELECTRODOS

EXTINTORES CONTRA INCENDIOS PARSI

Jaime I, 94 MOLLET DEL VALLES Teléfono 137

Droguería
Armengol

Berenguer III, 30 - MOLLET - Tel. 127

Bar Florida

Burgos, 11 - Teléfono 128 MOLLET

Recuerda que Dios impone a todos la obligación de asistir a Misa.

RELOJERIA
DURAN
VENTA Y REPARACION DE RELOJES
Berenguer III, 4 MOLLET

SASTRERIA
Arimón
Barcelona, 1 MOLLET

COMESTIBLES Y FRUTAS
José Bonet
Berenguer III, 156 Mollet del Vallés

GRAN SURTIDO DE VINOS Y LICORES DE TODAS CLASES

El nou edifici del Centre Parroquial
ha d'ésser una realitat

FES-TE SOCI I COL·LABORA D'ACORD
AMB LES TEVES POSSIBILITATS

La blasfèmia es la pitjor taca per la nostra parla

P. M.

Materiales de Construcción

MATERIALES ROURA
DEL VALLES, S. L.

GRANOLLERS: A. Clavé, 5 - Tel. 401
MOLLET: Jaime I, 66 - Tel. 17

CONSTRUCCIONES

HUMET

Santa Perpetua de Moguda

Juan Ventura Falguera

(Joanet de la Fonta)

CONTRATISTA DE OBRAS

BERENGUER III, 44 MOLLET

CARPINTERIA

José Monserdá

Pedro Colom Ventura, 11 - Teléfono 122
MOLLET DEL VALLES

REYES

Paraguas Lidia

ARTICULOS DE VIAJE

Escogido surtido para señoras, señoritas, caballeros, niños y niñas

TALLER DE CONFECCION Y REPARACION

Facilidades de pago por mediación del
CREDITO POPULAR SANTA LUCIA

Jaime I, 82 **MOLLET**

El millor amic es un bon llibre. El Centre en té per a tots els gustos a la seva Biblioteca

Industrias Químicas del Vallés, S. A.

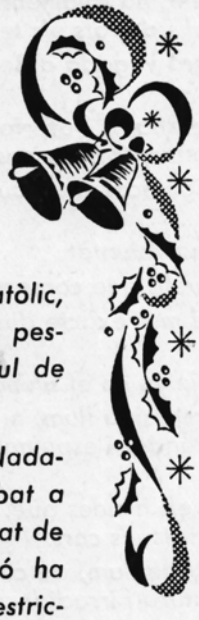
MOLLET DEL VALLES

CENTRO PARROQUIAL
MOLLET DEL VALLES

SEMBRA

Circular n.° 49 — 25 de Desembre de 1953

Rebeu la pau

SEMBRA, portantveu del Mollet catòlic, vol abraçar tot Mollet i portar-lo al peu del pessebre de Jesús-Infant perquè rebi el seu òscul de pau i de ventura.

Per ço al desitjar unes bones Festes Nadalenques, ho fa amb els braços oberts de bat a bat, sense límits i horitzons, amb la seguretat de que la seva suavíssima i divina benedicció ha d'arribar a totes les llars molletanes sense restriccions ni reserves.

Enmig d'un món tan bellugadís; en el començ de l'Era Atòmica; en l'Edat de les cavil·lacions per a trinxar la humanitat; en el Segle de l'Egoisme, en lletra majúscula, i en el Món de la Comoditat i de la Diversió, es tan alliçonador l'exemple d'un Déu que —fet home— neix en la pobresa, en la buidor, en la incomoditat d'un pessebre, i que, des d'allí, ens porta el present de la joia més preuada que s'anomena: Pau.

Paraula que omplena els cors, que retorna l'alegria i endolceix les llars i fa viure a les ànimes —que la comprenen— una mica de vida de cel i de gaubança eterna.

SEMBRA a l'anunciar la bona nova no té altre anhel que portar aquesta pau a totes les famílies molletanes, fent-se ressò de les cantúries dels àngels en el portal de Betlem; i que aquest any —Any Jubilar de Maria— sigui un portal obert a totes les ànimes que, d'aprop o de lluny sentin el crit de la gràcia.

Obriu SEMBRA i en tota ella hi trobareu la pau del Senyor que ens acaba de portar en el silenci de la nit en la coveta més pobrissona.

SUMARI:

Davant del Pessebre
Mn. Josep Estevadeordal, Pvre.

El meu bressol
A. Vilajoana

Dios con nosotros
Mn. Andreu Rodríguez, Pvre.

Pau operant i pau inoperant
Mn. Antoni Briva, Pvre.

Què li darem al Noi de la Mare?...
Josep de la Tosca

Batalla de Mollet del Vallès
Vicenç Plantada i Fonolleda

Nova aportació als 300 primers anys d'història molletana
Josep M.ª Suñé

Què ens deixa 1953?

De la «Gran Barcelona» al petit Mollet
M. Pou Torrents

Pessebres artístics i Pessebres «d'estar per casa»
Josep M.ª Parera

Castellar de n'Hug
Pep del Rierol

Notas deportivas
Mn. Andrés Rodríguez

Nuestros actores
José Vilá Terradellas

Temps de Nadal
M. M.

Vida litúrgica - Vida del Centre

Socis que exposen Pessebre

Davant del pessebre

Nadal és la festa de l'amor misericordiós de Déu Diu St. Joan (3-16): «Es tant lo que Déu ha estimat al món que ha enviat al seu mateix Fill Unigènit, a fi de què, creient en Ell, no mori, sinó que aconsegueixi la vida eterna».

La sagrada litúrgia veu en l'infant de Betlem, no solament un dèbil, impotent i graciós nen, sinó un excels i poderós Rei diví, a Crist, al Senyor del cel i de tots els temps.

El Naixement de Crist, realitzat, per primera vegada a Betlem constitueix, no solament un fet històric, sinó una palpable actualitat en la Santa Missa.

Nostre pessebre és l'altar, és l'ànima del cristià. A l'ofertori, nosaltres —com els pastors de Betlem— presentem davant del pessebre, ço és, damunt l'altar, tots els nostres dons.

Nadal no és una festa més Nadal és el significat més autèntic de la Redempció de l'home per el naixement del Fill de Déu fet home.

Nadal és la festa de tots els homes de bona voluntat.

Nadal és una paraula buida per a tots aquells que conserven en el seu cor l'odi i la venjança.

El silenci d'aquella nit històrica és el símbol més exacte de que en el silenci del cor hi neix la Paraula de Déu.

Els pastors oïren la veu de l'Angel perquè jeien en el silenci de la nit.

En les orgies i bacanals romanes no copsaren ni la llum, ni la Paraula del Verb; com tampoc l'oiran els que, amb la disbauxa i el platxeri de les bones viandes i espumosos vins, passin aquella Nit dolça i suau del més gran Nadó.

Corrandes i melodies populars han d'ésser els himnes que, des de «les dotze van tocant», han de ressonar en tots els temples, en totes les gorges i en tots els cors.

Nadal —podriem dir— que és un davassall de llum, de cants i dolces harmonies que s'ajunten a l'unísson, per a omplenar aquest gran temple de la Natura i irradiar arreu i per tot l'alè divinal.

Nadal és la pau que retorna a cada cor, a cada llar i a cada poble.

Un poble sense el Nadal és un poble encongit i ple de tenebres, és un remordiment de punxes que l'acusen.

L'Infant del pessebre és la llum i el far que il·lumina i guia a tots els que naveguem per aquest mar d'onades pavoroses.

Davant del pessebre flectem els genolls i adorem amb humilitat sincera a Aquell que —essent petit— ho és tot i ho pot tot.

MN. JOSEP ESTEVADEORDAL

Vida litúrgica

Estem aprop d'un aniversari

Falta poca cosa més d'un mes perquè el nostre poble de Mollet celebri un aniversari que, per a molts, passarà desapercebut.

Farà —el dia 22 de gener, Festa Major de la Vila— un any just que s'inaugurava una obra petita —perquè de petits està constituida— que va ésser batejada amb el nom de: «Escolania de Sant Vicenç de Mollet».

Fa un any que aquests petits infants van acumulant una disciplina i una moral que a llarga fita ha de fruitar en bé de la joventut i fins dels homes madurs del nostre estimat poble.

Estem tan convençuts —perquè així l'experiència ens ho ensenya— de que solament les obres amagades, constants i sense foc d'encenalls son les que duren i perseveren, que tota altra labor té vida efímera i tuberculosa.

Cada dia, agenollats al peu del Sagrari, 34 infants, representants de tota la vila, resen el Sant Rosari, canten a la Verge amb les seves veus rossinyolines i, disciplinats, assagen nous cants per a fer més agradables els cultes litúrgics.

Difícilment la inauguració d'una llavoreta tan minsa ha congregat una multitud tan immensa en el nostre temple parroquial.

Des d'aquestes lletres volem fer constar el nostre més sincer agraiment a tots els pares que, amb un zel inesperat, han fet possible la constancia d'aquests petits infants.

També és deure de gratitud al donar les gràcies a tot el poble que ha mirat com cosa seva —tal com és— aquesta petita institució.

Per lo mateix, ara, al celebrar el dia 22 de gener el I Aniversari, creiem que, com llavors serà tota la vila que es movilitzarà per a retre homenatge a aquests seus petits infants i aplaudir la seva constància i la seva heroicitat. Hi tenim una certa obligació.

Es d'esperar que tots els bons molletans, admiradors de tot lo bell, sabran correspondre a una data tan commemorativa.

El meu bressol

Lema: A la meva mare.

Dintre un quarto arreconat
hi ha un bressol abandonat
vell i polsós.
Ell sigué mon llit d'infant,
des d'on oi'l primer cant
més amorós.

Si no'm podia adormî
la mare contra son sí
com m'estrenyia
Quan hi trobava consol,
tornavem dintre'l bressol
i m'adormia.

Tes cançons vessant amor
com m'estroncaven el plor,
oh mare meva!
Com harmonia del cel
m'omplenava'l cor de mel
ai, la veu teva!

Aquella veu, per a mi,
era com de serafí
tan punt l'oia.
Era mon goig, mon consol,
era'l primer esguard de sol
al vindre'l dia.

Ara despert i dormit
el teu amor infinit
em vetlla encare,
i per ço ta dolça veu,
la sent-ho per tot arreu
oh, santa mare!

Al mirar arreconat
avui mon bressol aimat
oh, mare mia!
emboiren mos ulls el plor
i s'omplena tot mon cor
de melangia!

A. VILAJOANA

Dios con nosotros

Recuérdalo: Dios está con nosotros.

No estamos solo con las cosas de este mundo: con el trabajo, con la familia; con el sufrimiento y con las alegrías terrenas, no; Dios está con nosotros.

Más cerca de nosoros mismos, que el amor de los que nos aman, más cerca que el odio de los que nos odian. Más cerca y más íntimo Dios está con nosotros.

¿Has pensado alguna vez en esto? Sobre todo ¿has pensado con alegría en esa presencia? ¿Que no te importa, dices? No es verdad. Tú sabes que no es verdad. Te importa aunque intentes disimularlo.

Dios está con nosotros y tú no lo sabías... Ahora ya lo sabes. Cuando te acuerdes dile: Dios, que estás con nosotros. Te lo prometo. Es una de las pocas cosas que nos pueden dar la verdadera alegría.

Dios quiso estar con nosotros de modo que lo viéramos. Por eso vino al mundo, nació de una Virgen y fué envuelto con pañales y colocado en un pesebre. Esto es lo que recordamos todos los años. Dios con nosotros y como nosotros. Dios Niño para que no le negáramos nada, para que le quisiéramos de veras. Para que del amor a lo que se ve pasáramos al amor de lo Invisible, de esa presencia, íntima y eterna de Dios.

María y José no encontraban sitio para ellos y el Niño Dios nació en un establo de las afueras de Belén. Hoy Dios aguarda; no hay sitio para El en los corazones de los hombres. Está con nosotros, está junto a nosotros, pero no dentro de nosotros porque le hemos cerrado el corazón.

Dios aguarda. Dios llama suavemente. Espera que este año llegue la Navidad para tu alma. Desea nacer en ti. Si está contigo —con nosotros—, ¿por qué no dentro?

Mn. Andreu Rodríguez

Pau operant i pau inoperant

Ha passat ja un any. I el desembre ens porta un altra volta les alegries del Nadal. En les llars de tradició ja es torna a pensar en el pessebre. Els nens aniran a cercar molsa per les ubagues. O bé, si és que han copsat l'anhel de la Secció de Pessebristes del Centre, pensaran fer amb guix un pessebre ben artístic. I no sols els nens, sinó moltes persones grans, cada any més.

En un lloc o altre del pessebre hi haurà, sens dubte, el tradicional àngel portador de la cinta de la pau: Glòria a Déu en les altures i a la terra pau als homes de bona voluntat. Aquest àngel no és solament un element decoratiu imprescindible, sinó una encarnació simbòlica d'un missatge nadalenc: el missatge de la pau.

La redempció del Crist ens porta la realitat de la pau entre Déu i els homes i dels mortals entre ells. Més ben dit: ens dóna la possibilitat d'alcançar-la i els medis que ens hi conduiexen. Proporciona les armes pacífiques de lluita victoriosa contra el pecat i contra el mal. Però, com totes les obres divines, resplendeix per el respecte a la llibertat humana. Aquests medis, aquestes armes estan al nostre abast, mes les usem si volem. La pau depèn de nosaltres.

La pau amb Déu és un fruït de conquesta individual. La gràcia divina ajuda, coopera, però de llei ordinària, no supleix l'esforç personal. La pau entre els homes és fruit de conquesta social: l'esforç conjunt dels homes que volen gaudir, ni que sia mitjançant la guerra, de la preuada «tranquilitat de l'ordre».

Però ni l'una ni l'altra són un fi, un terme; al revés, són l'inici d'una vida millor. Veus ací lo que voldria fer remarcar en aquestes línies.

La pau és l'inici d'una nova època. Ella fa possible i exigeix el treball de la restauració i del pogrés. Tant és així que si aquest treball us l'acompanya no pot permanèixer i està en constant perill d'ésser perduda. Es un equilibri social que necessita ésser cuidat i confirmat si no es vol perdre.

Aquesta condició de tota verdadera pau és massa oblidada. Sobre tot lo que més esencialment la composa: l'esforç personal per cumplir la funció social que a cadascú la Providència ha senyalada.

Perquè aquesta funció es pugui complir, segura i fructuosament, l'home ha de formar-se en l'esprit de perfecció cristiana i en la conciència de la responsabilitat social que li correspon. S'ha de convèncer de que l'egoïsme còmodo i afalagador, connatural a tothom, és el major enemic de la pau i, en conseqüència, el major enemic d'ell mateix. Se n'ha de convèncer i obrar conseqüentment.

El Sant Pare, Pius XII, està subrallant contínuament la necessitat d'aquesta formació i serietat de la vida individual per conseguir i mantenir la tan desitjada pau.

Però, com que la naturalesa del home és flaca i dèbil, ha d'ésser la societat civil i religiosa els qui l'ajudin, amb les seves institucions, a vèncer les arrels de rebellió a l'esforç i la tendència a la inèrcia. Veus ací un camp immens per l'activitat del municipi i de la parròquia en la porció de societat que forma un poble. Evidentment que aquesta activitat l'han d'exercir per medi de institucions auxiliars. A Mollet la parròquia ha creat el Centre, com a organisme social que l'ajudi a cumplir aquesta missió tan trascendental. En el cor de tots els components del mateix, hi ha l'anhel de realitzar aquesta encomana; però hem de reconèixer que encara està ben lluny de rendir el fruit que deuria.

Ningú pot queixar-se de que el Centre no realitzi la totalitat de la seva missió si ell no s'ha entregat incondicionalment al treball.

Católic de Mollet! No cumpleixes perfectament amb el teu deure de cristià, sols anant a la missa del diumenge. Avui més que mai, el cristià ha d'ésser un home d'acció.

Encara que Nostre Senyor m'hagi separat d'aquesta parròquia i aquest poble, que tant he apreciat, he anat seguint les indubtables millores que ha obtingut des de la meva sortida de Mollet. Però no crec equivocar-me, si afirmo que encara **estem molt lluny de lo que es pot humanament** desitjar i esperar. I per conseguir-ho és necesari que ningú es sostregui d'una obra que sols es pot obtenir amb la col·laboració de tot bon cristià.

La pau, per ésser verdadera i sólida, mai pot ésser una pau inoperant. Ha d'ésser activa i dinàmica.

L'àngel del pessebre fa vint segles que manté aixecada la cinta de la pau. Però sols será una realitat quan en el cor de tot home de bona voluntat hi hagi escrites, amb caràcters d'anhel i entusiasme operant, les paraules del misatge: Glòria a Deu en les altures i a la terra pau.

ANTONI BRIVA, *Pbre.*

Què li darem al Noi de la Mare?...

Què li darem que n'hi sàpiga bo?
Panses i figues i nous i olives,
panses i figues i mel i mató.

Nadal torna; torna sempre, ens dirà, el nostre Maragall. Ja se'n pot anar de vegades la seva alegre remor; ja poden caure damunt de la terra nua les neus; ja pot semblar-nos que tot s'ha acabat. Només el pagés conserva la fe; amaga la llavor en el sí misteriós de la mort, i s'espera.

El sol va fugint enllà de l'horitzó; la terra es va refredant: és la fi.

Però heus-aquí que en mig de la neu i a mitja nit, compareix un noiet tot nu, que riu i brilla...

Ha tornat el Noi de la Mare! Ha tornat l'Infant! Tot es torna començar! La vida és eterna, doncs?

Aquest Noi rialler, aquest Noi de la Mare que compareix cada jorn damunt del pessebre del altar és l'Etern Infant que resideix al bell fons de la nostra ànima. No el sentiu algun cop, i fins sempre, si tant em feu dir?

Tantseval que tots l'hem sentit en la nostra edat d'infància, cantant aquelles tan sublims, com populars cançonetes nadalenques.

Qui no recorda aquell «dimoni escuat, patrip, patrap», que, «veient tanta gatzara, amb ells se n'és anat, patrip, patrap, amb ells se n'és anat»?

I aquell dolç «Desembre, congelat, confús es retira», i aquell: «Lleva't, lleva't, Joanet! Lleva't, au, fòra del llit, que ha nascut aquesta nit, de Maria el Jesuset. Massa fa fred!».

I tot això succeix, mentres:
les dotze van tocant,
ja és nat el Rei Infant,
fill de Maria.

Quan les hores de la tribulació fan trontollar, com un gran cop de vent, la vostra llar fins els fonaments; quan el dolor sembla eixugar totes les fonts de la nostra vida; quan la violència de la lluita humana deixi enterc el vostre braç, o la malaltia us estiri i us enfosqueixi el sentits... **llavors, és quan heu de cridar a l'Infant, al Noi** de la Mare, com el cridàveu d'infantons.

I... l'Infant vindrà i el Noi de la Mare tornarà, torna sempre—ens repetirà Maragall.

Darrera la tribulació, darrera el dolor, darrera la lluita, darrera la malaltia, i fins la mort, hi ha en nosaltres una rialla infantil, que s'espera...

«Nadal torna; torna sempre».

JOSEP DE LA TOSCA

«Mirem la joventut com una de les forces, més formoses amb les que podem contar.» (PIUS XII, 10 setembre 1953.)

* * *

«També a l'ombra de les parets domèstiques s'amaga l'heroísme de la família i la vida dels esposos cristians sap també d'heroismes amagats, heroismes aextrordinaris en situacions durament tràgiques, freqüentment ignorades per el món, heroismes quotidians en la complicada sèrie de sacrificis renovats a cada instant». (PIUS XII, discurs als esposos 13 d'Agost del 1941).

* * *

Batalla de Mollet del Vallès

(Guerra de la Independència)

Vaig a descriure aquella batalla tal com la sentí contar moltes egades a las personas que la presenciaren. Avui encara viu En Ramon Ros, qui havent-la llegida la troba exacta, y tal com está descrita en lo part, traduit literalment, que sembla envià al general Duhesme, Mr. Miocque.

I

N'Alsina, pagés de Polinyà, se dirigi a Sentmanat pera conferenciar ab lo general Campoverde a fi d'apoderar-se de las forssas francesas que hi havia a Santa Perpétua de Moguda y Mollet; no li donà audiència lo general al moment, però enterat després de qui era n'Alsina manà se li presentés. Lo que resolgueren pot deduhirse del victoriós fet d'armas que passo a descriure.

II

A las primeras horas de la matinada del 21 de Janer de 1810 sortian de Sentmanat las forsas del general espanyol Campoverde, dirigintse a Polinyà. En aqueix poblet dividí sas tropas en quatre parts. Una de cavalleria baixà per la riera de ca'n Sabau, y passant per las casas Altayó y Murtra entrà en la riera de Caldas cap a Santa Perpétua. Al costat del jefe hi anava n'Alsina montat, qui, ple de coratge, de tant en tant deya, «Correm! correm! que no n'hem de deixar escapar ni un!»

Las altras tres seccions, baixaran la una per la serra de Plegamans, l'altra per la mateixa serra de Polinyà.

Aquesta última es trobà aviat a tret de bala del centinella francès de Santa Perpètua, y li tirà quedant mort a l'acte. Això produhí l'alarma entre la forsa francesa, que cregué de moment que serian alguns paisans que havian engegat armas; foren alguns a averiguarho, y al veure que era tropa, corregueren a avisar a llurs gefes. Formaren en la plassa y a pas doble sortiren de la població dirigintse a Mollet. Al ésser a mitja riera de Caldas se trobaren atacats per la cavalleria que acompanyava n'Alsina, per la infanteria que baixà per la serra de Polinyà y per la forsa que baixava per la vora esquerra de dita riera. Formaren lo cuadro los francesos; baterentse heroicament en retirada fins à arrivar al safareig de ca'n Banús ahont quedaren tots presoners.

Lo gefe de la cavalleria francesa se burlava de la espanyola; mes un vellet demanà permís y es desafiaren; cayent al cap de poc lo francés. Baixà allavors de cavall l'espanyol e inclinantse sobre'l cadàver digué: hola, pit de plata y cap d'or!, ara sabràs qui és Santiago.

A Mollet hi havia un destacament d'uns 1.200 homens que, advertits per lo tiroteig de Santa Perpètua, endevinant que s'acostavan forsas espanyolas, formaren en batalla en lo terreno comprés ahont ara hi ha la casa de Josep Tomàs (a) Bondéu, aquí posaren los canons, Josepa Tintó, Joan Pujol, ca'n Lladó (que fortificaren) estenentse fins al carrer de Casanovas, en l'indret ahont hi passa avuy la carretera de Barcelona a Ribas essent edificada per cada part.

Lo general Campoverde apoderat de las forsas de Santa Perpètua se dirigí ab las sevas à Mollet: formà en batalla en la serra de ca'n Cuscó (Dalmases) fent que que part de la cavalleria es dirigís cap à Mollet per las carreteras de Barcelona a Girona, anomenadas de la Pineda Fosca y la Vella. Per las parts de N. y E. vingueren los somatents avisats oportunament estavan amagats en los boscos dels voltants.

Comensada la batalla se defensaren los francesos com tenian acreditat en las accions en que s'havian trobat. Aviat tingueren de mudar de lloch los canons portantlos a la vora del torrent Caganell, en la carretera Vella, prop de la Bassetta, per a oposarse al avansament dels espanyols; mes set dispars de metralla no logran que Santiago no arribi fins a posarse en mitg dels artillers. Des d'aqueix moment es decanta la victòria a favor dels nostres quedant presoners gayre bé tots los francesos. Se considera que'ls pocs que s'escaparen «tothom diu cinc» fou per descuit d'un oficial, a qui en mitg de la plassa, davant del exèrcit victoriós, lo general Campoverde arrancà las xarrateras dihentli: «Vosté no és digne de portar aquesta noble insígnia.»

Després de aquella important acció lo exèrcit espanyol ab los presoners, ferits y botí se dirigí cap a Sabadell. Al dia següent una columna francesa que acompanyava un convoy à Barcelona, acava de donar sepultura als cadàvers francesos, puig per falta de temps no havian pogut ferho els molletans.

Las pèrduas de la nostra banda foren ben pocas: del somatent no hi hagué no un sol ferit.

III

Parla el general francès.

«La columna mòvil que havia sigut destacada al Vallés, després d'haber deixat un lloc fortificat a Granollers tornà cap a Mollet per acostarse més à Barcelona, que l'enemich pareixia amenassar. Lo 21 la major part del exèrcit dels insurrectes l'atacà. Un batallò de 112.º de menos de 300 homes, que havian sigut destacats a Santa Perpètua contra las instruccions del general Duhesme es vegé sosprés y enrrotllat à las vuit y mitja del dematí; però els tres batallons del 7.º, 37.º y 5.º italians, que formavan una forsa de a la hora de 1.000 homens, se bateren per espay de tres horas a Mollet ab molt valor y obstinació. Habent lo Coronel Guery sigut ferit o fet presoner; Mr. Miocque, gefe del 7.º, prengué lo mando; atacà a la bayoneta, rompé las columnas d'infanteria y cavalleria enemiga, y es retirà en bon ordre cap a la vora esquerra del Besós, portantsent los seus ferits y havent fet 200 presoners als nostres. Passà per Montalegre, y tornà à entrar a Barcelona ab los batallons a las nou de la nit. No conduhí sinó molts pochs presoners, per haberse vist obligat a abandonar los demés en las montanyas.

Lo senyor Ajudant Comandant Ordenneau que anà a donar alcans à aqueixa columna penetrà fins a Mollet, ab lo gefe de Batalló de Enginyés Lafeille y alguns homens de cavalleria, atacà y feu fugir de dos a tres cents Miquelets que estavan allí, lliurà à molts de nostres soldats presos o ferits, y feu alguns presoners, los cuals assegurant que las forsas enemigas eren de onze mil homens y de més de vuytcens cavalls.

Calculem que nostra pèrdua en aqueix dia és de 500 homens morts, ferits, estraviats o presoners. La del enemich és molt major. Nostres dos canons de à quatre los hi han fet un mal horrible, y no se han abandonat sinó després de acabadas las municions.

Mr. Miocque elogià generalment la conducta de las tropas y de tots los ofi cials que han manifestat una firmesa y valor lo més notable.

L'escuadró de Coraceros que feya part de la columna y ha provat moltas vegadas de rehusar l'enemic; ha patit considerablement.»

«La Reinaixensa», agost de 1882.

VICENS PLANTADA I FONOLLEDA

Què ens deixa 1953?

(acabament)

I finalment lo més interesant per la vida del Centre: la ampliació del local. Era del SEMBRA de març que adelantava els primers estudis i treballs realitzats per la Junta Directiva convenientment assessorada, a primers d'octubre es reunien per dues vegades Junta Directiva i Senat i el dia 12 de novembre tenia lloc la reunió general de socis. Vàren perfilar-se alguns detalls aprovantse plenament el projecte d'ampliació, millor dit, de construcció d'un edifici de nova planta junt al passeig i la manera de cobrir el pressupost primer i eixugar-lo després.

La cosa està a punt i no falta sinó posar-la en pràctica. Aquests dies s'haurà passat o es passarà a visitar socis i simpatizants sol·licitant collaboració dels que bonament puguin i a la primavera, si Déu vol, es donarà començ a l'edifici per tal d'inaugurar-lo abans de la Festa Major.

Sens dubte pel Centre l'any que finim, 1953, ha estat l'any dels projectes, de les il·lusions! Amb la ajuda de tots i la protecció Divina, 1954, ha d'ésser l'any de les realitats, dels somnis realitzats!

De la "Gran Barcelona" al petit Mollet

(acabament)

una idea; podran haver-hi els seus «pros» i els seus «contres», no som tècnics en l'assumpte i voldríem del llegidor que volgués aceptar les nostres excuses pensant que ens ha guiat el fer aquestes quatre ratlles el pensar que l'any 2000 els molletans estiguin orgullosos de la seva vila, una de les més floreixents i joliues del Vallés.

Mentrestant, permeteu-nos somniar, doncs per ara no son res més que somnis, com si aquesta urbanització sigués ja un fet i situats el cim d'aquest bell mirador que és el nostre campanar, veure sota nostre aquest poble, el nostre poble, que viu i treballa amb Fe i Amor, amb la vista i el cor fits a Déu, rector Suprem dels nostres destins.

M. POU TORRENTS

«Pensaments grans i cor pur és lo que hauríem de demanar a Déu.» (GOETHE.)

* * *

«Ignoreu tal vegada que sou temple de Déu i que l'Esperit de Déu viu en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu el destruirà. Perquè el temple de Déu és sant i aquest temple sou vosaltres.» (SANT PAU, *I Epis. al Corintis.*)

* * *

PASSAT DE MOLLET

Nova aportació als 300 primers anys d'història molletana

«Notes històriques del bisbat de Barcelona» per Mn. Josep Mas, Pvre.

La bona rebuda amb que fou acollit el modest treball publicat en l'extraordinari de SEMBRA de l'any passat, malgrat lo llarg i monòton, m'anima a prosseguir la tasca empresa donant llum als misteriosos, per desconeguts, fets dels nostres avantpassats que poblaren la planúria vallesana i concretament el terme de Mollet, en nombre molt inferior a l'actual i en circumstàncies molt més desfavorables.

La major part de dates i fets que transcriuré són desconeguts dels molletans i han estat trets tots ells de l'Arxiu de la Catedral de Barcelona per Mn. Josep Mas. Unicament s'han suprimit aquelles que es referien concretament al Monastir de Sant Cugat del Vallés per ésser objecte del treball de l'any passat. Quinze documents dels molts que va estudiar dit Mn. Mas, es refereixen directa o indirectament a Mollet i alguns d'ells força interessants abarcant del 1016 al 1180, és a dir, cap d'anterior a aquell 1002 del Cartulari de Sant Cugat ni cap posterior al 1242 del mateix Cartulari.

Documents referents a Mollet

1016. — Juny, 17. — Permuta de alous a les Esplugues i a Mollet feta per Eliarda a Deusdedit, bisbe.

1076. — Maig, 9. — Viva fa donació a Santa Creu i Santa Eulàlia de Barcelona de alous que posseía a les parròquies de Santa Maria de Martorellas, Sant Just i Sant Vicens de Mollet.

1078. — Abril, 22. — Truiarda dóna a Pere Ermengol tot son alou que tenia el C. de B., al Vallés, en les parròquies de Santa Perpétua, Sant Just, Sant Pere de Reixach i Sant Vicents de Mollet.

1080. — Abril, 15. — Viva Guillem fa donació a la Canonja de Barcelona, d'alous situats a les parròquies de Sant Vicens de Mollet, Sant Faust de Campcentelles i Santa Maria de Martorelles.

1089. — Febrer, 20. — Donació d'un alou situat al C. de B., Vallés, a les parròquies de Santa Perpétua, Sant Faust, Sant Pere de Reixach i Sant Vicens de Mollet, feta per Pere Ermengol a Bernat Ermengol.

1109. — Maig, 30. — Donació feta per Bernat Ermengol a la Canonja de Santa Creu de l'alou que té a «Canalias» i a la parròquia de Sant Vicens de Mollet.

1116. — Maig, 23. — Donació feta per Iodenda a Berenguer, d'un mas situat al C. de B., parròquia de Sant Genís d'Agudells i d'un alou a la parròquia de Sant Vicens de Mollet.

1126. — Juliol, 15. — Donació feta per Mir Ricolf a Oleguer, arquebisbe, de tots los drets que té al molí de sota de la vila de Mollet.

1136. — Gener, 28. — Definició feta per Guila, senyora de la Antigua, al senyor Oleguer, arquebisbe, de tot lo feu situat a Mollet. A més, dóna al senyor Arquebisbe, les cases que té a la sagrera de Mollet que hi habita Gerau Martí.

1137. — Febrer, 12. — Establiment del Mas de Lledó amb ses pertenències, situat al C. de B., parròquia de Sant Vicens de Mollet, fet per Olaguer, arquebisbe, a Huch diacar. Cada any deu donar tasca a la Seu i Bisbe de Barcelona, no poguent de cap manera enagenar-lo.

1178. — Gener, 3. — Permuta d'un honor situat a Vila Rodona, feta pel Bisbe i canonges de Barcelona al Monastir de Santa Maria de la Creu, a canvi d'un camp que és a Mollet.

1178. — Juliol, 24. — Donació feta per Bernat de Berleu a Bernat, bisbe de Barcelona, de tot lo dret que té al dot que Mir de Mollet feu a Guilleuma, filla del donador, en tot l'honor de Mollet o sia 500 «morabetins».

1180. — Octubre, 11. — Venda de la casa de Mollet i ses pertenències feta per Bernat de Mollet a Bernat, bisbe per «700 morabetins bons aiadins en or y 100 sous de diners de B».

Documents que poden relacionar-se amb quelcom de Mollet

1056. — Maig, 18. — Establiment a precari d'una pessa de terra situada al C. de B., prop de Santa Leda, fet per Guislibert bisbe de Barcelona a Gaucefret i sa muller Adelayda.

1060. — Maig, 6. — Donació feta per Mir Bernat a la Canonja de Santa Creu i Santa Eulàlia, de tot lo que tenia al C. de B., Vallés, al lloch Canaliles i a la vila nomenada Martoreles.

Mollet en l'obra de Mn. Mas

El nom de «Mollet» apareix escrit en sis maneres diferentes: Moledo, Moled, Molet, Moleto, Molletum i Molletó. Totes les formes es troben igualment al Cartulari de Sant Cugat que ademés tenia altres dos: Moliedo i Muled, que aquí no apareixen. La forma més utilitzada és la MOLLETÓ que es repeteix sis vegades, mentres les demés es troben com a màxim dues vegades.

En els documents de 1078, 1080 i 1126 se'n parla de la «parròquia» de Sant Vicens de Mollet lo que confirma lo que ja sabíem, mes sens afegir res de nou.

Notes interessants o curioses.

Si bé el nombre de documents estudiats és poc important, no ho és pel seu contingut, ja que varis d'ells mereixen un atent i profund estudi que de moment sols esboçarem.

Senyalarem en primer lloc que en el document datat el 15 de juliol de 1126 es parla de la *vila* de Mollet, i senyalo vila perquè és la primera vegada que hem trobat el determinatiu aplicat al nostre Mollet. Es un document de donació fet per «Mir Ricolf a Déu y a l'Església de Santa Creu y Santa Eulalia de Barcelona y al senyor Oleguer, arquebisbe, y als seus succesors, de tots los drets que té al molí de sota de la vila de Moledo, ab lo rech, cap de rech y arreos... Se reté aygua pera regar sos camps.» Altre document datat del dia següent, 16 de juliol de 1126 és el de «establiment» d'aquella donació.

La trascendental importància que cal reconèixer a aquests dos documents està, precisament, en què per primera vegada tenim dates concretes, escrites, d'una indústria, segurament incipient, representada per un molí, i d'una agricultura, tal volta floreixent, amb pesses de regadiu per las que el donador es reserva la preciada aigua. Que Mollet havia de tenir un molí és lògic perquè és lo primer gairebé que apareixia a tots els pobles d'aquells temps, dedicats plenament a l'agricultura. Lo important es que quedés senyalat com ho ha estat en aquesta data que hem tret a la llum.

Mollet tenia «Sagrera»

En una definició de 28 de gener de 1136, Guila, senyora de la Antigua, «donà y definí a Déu, a l'església de la Seu de Barcelona y al senyor Olaguer, arquebisbe, les cases que té a la *sagrera* (sacraria) de Mollet, que hi habita Gerau Martí, faber».

Es per primera i única vegada que en els documents que han estudiat d'aquest període de la història de Mollet es fa referència a la *sagrera de Mollet*. Per «sagrera» es coneixien paratges cercats on es dipositaven els grans i fruits per tenirlos a salvo dels lladres, i que solien ésser al redós de les esglésies de molts pobles; el concepte s'extengué després a l'agrupació de vivendes veïnes de l'església i és en aquest darrer sentit que entenem la referència a Mollet. «Sagrera» s'ha conservat a Barcelona, a Barbarà i a Palausolitar entre altres llocs. No a Mollet doncs com deiem abans no en coneixem cap més cita.

Per acabar aquest recull de notes curioses citaré el document datat l'11 d'octubre de 1180 que es la «venda de la casa de Molleto y ses pertenències, situada al C. de B., dins del Vallés, y a Villadzir (Torre de Malla) y en tots los altres llocs, feta per Bernat de Mollet a Bernat, bisbe, y a l'església de B., per 700 morabetins bons aiadins en or, y 100 sous de diners de B.» D'ell es dedueix sens que quedi ombra de dubte, que existia una *casa de Mollet* de la que segurament prendria nom el poble al igual que ha succeit en un bon nombre de pobles catalans. La masia Can Mollet és coneguda de tots; no és la mateixa, és a dir, la primitiva, lo que no vol dir estigui aixecada sobre els seus fonaments o procedeixi d'ampliació de la primera.

El punt fosc del «Cartulari»

Com a tal donàvem la localització de Santa Leda exposant unes solucions, més o menys atinades. Avui amb la nova aportació de documents, tenim més elements de judici que fan variar quelcom els conceptes adelantats.

Tres són els documents que sota aquest punt de vista ens interessen. El primer d'ells datat el 17 de juny de 1016 és una permuta de «alous» situats a les Esplugues y Mollet, on com aclaració diu que «lo que és a Mollet és *prop de la casa de Santa Leda*». Ja tenim doncs desentrellat el punt fosc del Cartulari: Santa Leda era una casa existent en terme o frontes amb el terme de Mollet i quines terres s'extenien, per lo menys en determinats periodes, des de Moguda a Parets.

Altre document, aquest del 18 de maig del 1056, ens parla de l'establiment d'una pessa de terra prop de *Santa Leda* fet per «Guislibert, bisbe de Barcelona, a Gaucefret y a sa muller Adelayda, ab obligació de donar tasca aquestos y sa posteritat.»

No és gens estranya l'existència en un mateix lloc, de dos cases rivals una de les quals acaba per dominar convertint-se el seu nom en el del poble. Seria el cas de Mollet i Santa Leda de quins sortí vencedor el de Mollet; és també el cas de Parets i Sant Esteve de Breda de quins acabà per vèncer Parets.

Pot afirmar-se que aquest document del 1056 és el darrer que ens parla de *Santa Leda*, ja que el del Cartulari de data 1063 és copia literal d'un d'anterior. Aquesta consideració i l'estudi d'un darrer document, datat el 12 de febrer de 1137 ens porta novament a adelantar conclusions ben fonamentades però no certerament provades. Es el document l'«Establiment del Mas de Lledó (Ledone) ab ser pertenències, situat al C. de B., parroquia de Sant Vicens de Mollet (Moleto) al *Ledonem* fet per Olaguer a Hucdioca». Aquí se'ns parla d'un mas, *Lledó*, que no ens és difícil relacionar amb el *«safareig de Can Lledó»*, ben conegut de tots i per lo tant amb el mas de Can Lledó, nom primitiu del celebrat «Quartelillo», segurament per haver estat edificat aquest damunt o aprofitant l'antiga masia. Ara bé, aquest Lledó, en el document original és *Ledone* primer y *Ledonem* després o sia cassos diferents d'un nominatiu *Ledo*. I aquest Ledo, no podria ésser tal volta un derivat, una transformació convertint el primitiu nom propi Santa Lede o Leda en el sutantivitzat Ledo-Ledonis?

Demanem a Déu forces anys de vida, salut i afició com també temps per a esbrinar quelcom més d'aquest passat de Mollet fins avui tant tenebrós i del que ja hem començat a obirar les primeres clarors.

JOSEP M.ª SUÑÉ

PRESENT DE MOLLET

Què ens deixa 1953?

SEMBRA conta amb tres seccions clarament individualitzades, cada una de les quals resum les activitats d'un molt diferent sector: Vida del Centre, Noticiari local i Vida litúrgica. Analitzem-los per separat.

La vida religiosa en 1953

S'acava 1953 i just és que donguem una visió de conjunt als actes que en l'ordre religiós han tingut lloc a la nostra vila sobressurtint dels de costum. Pocs han estat però alguns d'ells de força interès.

En lo que respecta a ornamentació de la nostra església parroquial, que bona falta li està fent, dos innovacions han de destacar-se: les pintures a l'altar dels franciscans i les vidrieres al del Santíssim; àmbdues coses de gran interès que vindrà probablement incrementat aquest any que vé amb alguna vidriera més. També son vàries les associacions religioses de la parròquia que es belluguen preparant l'erecció del seu corresponent altar.

No podem passar per alt el trasllat de Mn. Jordi Boltà com a vicari de Mollet i nomenament de Mn. Andreu Rodríguez pel mateix lloc, com tampoc podem passar per alt la participació oficial de vàries entitats deportives i folk-lòriques a la Processó de Corpus.

Expressament deixem pel final la inauguració solemne de la Escolania; és un fet que a Mollet hi feia falta i es un fet que avui ja contem amb una Escolania. Un estol de blancs escolanets ajuden al esplendor de les festes religioses amb els seus cants i presència.

Per els terciaris franciscans 1953 serà l'any de les pintures, per alguns l'any de les vidrieres de l'Altíssim, però no hi ha cap mena de dubte que per la gran majoria serà l'any de la Escolania.

Un any de vida local

Un any de vida local són molts dies i molts dies vol dir molta activitat en una vila de la importància de la nostra. Aquest any no podem afirmar hagi tingut lloc cap fet d'importància tant extraordinària que des de l'angle de la vida local pugui donar nom a l'any 1953, no obstant per molts serà l'any del I Homenatge a la Vellesa, per altres el del I Concurs de carrers, o el de la restauració de la façana de l'Ajuntament i aparició de les columnes anunciadores, per aquells que observen la fesomia de Mollet, o el de la primera gymkhama motorista per els deportistes: tots ells, cada un en el seu ambient, són dignes d'ésser ressaltats i amb ells molts d'altres com la tradicional Cabalgata de Reis, la regulació de la entrada de menors als espectacles i l'anunciat I Certamen literari escolar.

Com ja va essent tradicional també s'han cellebrat esplendorosament les festes patronals i aquí precisament trovem una de les falles de l'any. Primerament a la del Ram Textil-seder amb una representació teatral autoritzada únicament per majors, lo que ja és de lamentar en una festa que es diu en honor del Patró, i darrerament a la de Sant Eloi on l'espectacle no sols no fou autoritzat, creiem molt acertadament, sino per majors, sino que segons notícies de fonts diverses totes elles fidedignes, mereixia el qualificatiu de deplorable i francament immoral. Es una verdadera llàstima que tals espectacles es tolerin a la nostra vila ni per majors ja que el seu èxit, desgraciadament massa cert, no diu gaire en pro de la cultura del nostre poble, però més llastimós és encara que a les comisions organitzadores de les festes patronals no hi hagin elements lo suficientment responsables per vetllar per tal d'incluir en els seus programes espectacles dignes.

Malgrat aquesta taca negra i d'altres que malhauradament sempre es dónen, no podem queixarnos de l'any que acava. Podrem dir igual del que anem a començar? Així ho esperem i així hem de procurar-ho, cada un dintre de les seves possibilitats, del seu ambient, aportant el gra de sorra a la tasca collectiva en pro del nostre gran Mollet.

1953 i el Centre

També per el Centre, el nostre Centre, s acava un any i s'apropa el nou. Un any d'intensa activitat, de lluitar per l'entreteniment i formació cultural i espiritual del nostre poble, un any de sacrificis, per ignorats més meritoris.

Com és llògic el primer pla l'ha ocupat el teatre i en ell podríem definir l'any que acavem com l'any del *Divino Impaciente*, ja que aquesta fou la representació més important per la que de tants temps es suspirava. Com de costum alguns dels membres de l'elenc han deixat d'actuar per causes diverses, la principal els prometatges, mentres d'altres han vingut a omplenar amb excés aquelles falles.

La nova temporada (1953-54) ha començat amb molt èxit lo que ens promet una bona Quaresma en tots els aspectes.

Les seccions Deportiva i Pessebrística s'han desenvolupat segons les seves possibilitats. L'equip de basquet logrà mantenir-se a primera categoria diocesana la darrera temporada i en la actual es manté en primera posició. Els pessebristes, apart l'entusiasme dels dies nadalencs amb els pessebres i concursos, ha organitzat i realitzat la II Exposició Local-Anual d'arts plàstiques amb més èxit encara que l'any passat.

Dignes d'ésser resenyades són la actuació per dues vegades del Quartet Vocal Mtre. Blanch, celebració de la diada del llibre, les conferències que mensualment ha donat Mn. Esteva, la excursió a Olesa per presenciar la Passió, l'interessant sorteig de 10 mones, l'estrena de un asta per la bandera del Centre, la construcció de paret de tanca al pati i tants altres fets que SEMBRA s'ha encarregat de donar a coneixer a tots els associats.

La Bibioteca ha continuat engrossant el seu font de manera que resulta ja insuficient un armari que es collocà a principis d'any. Seguim suscrits a vàries revistes. Més insuficient resultà el Museu que encara no ha pogut installarse degudament i quin material ha d'emmagazemar-se esperant millors temps.

(acaba a la pàg. 7)

FUTUR DE MOLLET

De la "Gran Barcelona" al petit Mollet

Fa pocs dies, les Corts Espanyoles, aprovaren el «Plan de Ordenación Urbana de Barcelona».

Degut a les exposicions celebrades i als diferents articles publicats a periodics i revistes de la ciutat comtal, tothom està, més o menys, enterat del gran projecte elaborat.

Barcelona, segons diuen els estadistes, contarà a finals de segle amb la xifra de quatre milions d'habitants, suposició que fa que els governants d'avui comencin a pendre mesures per el dia de demà.

Com és de suposar l'espai i limits actuals de la ciutat son insuficients i això ha fet pensar en l'eixamplament necessari, resultes del qual ha estat el projecte batejat amb el nom de la «Gran Barcelona»; projecte per el qual totes les poblacions llindants amb Barceloa queden compreses dintre el Plà d'Ordenació.

Així Badalona, Prat de Llobregat, Moncada, Viladecans, Ripollet, San Cugat, i altres queden de fet afectades dintre el projecte i a cada una d'elles li ha estat senyalada la seva tasca o utilitat.

(?) Zones residencials seran Castelldefels, San Cugat i Santa Coloma, zones industrials Badalona, Moncada, Ripollet, Sardanyola i Prat de Llobregat; gran ciutat deportiva a Viladecans, i altres destins a molts altres llocs.

Projecte tot ell de gran envergadura i que desitjem que al seu degut temps sigui un fet per tal de que els quatre milions d'habitants d'aleshores no tinguin els maldecaps dels d'ara.

La nostra vila a començaments de segle tenia una població d'uns 2.300 habitants i augmentada avui a 6.700.

No sabem si les nostres autoritats han posat en estudi, també, un plà d'urbanització de Mollet.

La ràpida creinxença feta en aquests darrers anys, ens fa creure que l'any 2000 el nombre d'habitants de Mollet sobrepassarà els 10.000, i aleshores si no han estat preses les degudes mesures amb temps, què pasarà?, o més ben dit, què haurà passat?

Potser ara amb calma, i preveient els temps vinents, es podrien enfocar les coses amb més seguretat.

Avui que encara disposem, aprop i dintre de la població, d'importants terrenys sense edificar, avui, diem, seria l'hora de fer un estudi per encarrilar vers zones pràctiques el creixement de la nostra vila.

Durant aquests anys passats les noves edificacions han estat fetes quasi totes en els carrers de Lluís Duràn, Calvo Sotelo i Avda. José Antonio per un grup i carrers de Sant Jordi, Sanjurjo i Barriada de Santa Rosa i Plana Lladó per l'altre. En altres llocs de la població s'ha edificat també poc a poc i ailladament.

Han quedat dues amplies zones en les que fins ara sembla que no hi hagi interès per part dels nous propietaris a aixecar-hi noves i modernes edificacions.

Una d'elles, la més extensa, és la compresa en el quadre format per la part baixa del Torrent Caganell, vies del ferrocarril de M. S. A., continuació del carrer Roger de Llúria i carrer de Gaietà Ventalló.

Però, sempre hi ha un «pero», hi ha la Riera Seca, que el travessa diagonalment, i que creiem que ha estat la causa principal de que no s'urbanitzés; la Riera en dies de tempesta amb les seves revingudes esparòdiques i amb les fardes i porqueries que arrossega, serveix solament, per a formar un embuç on s'ajunta amb el torrent, embuç que un dia pot fer que les aigües passin vers el carrer de Berenguer i veïns.

Ja les Autoritats locals que l'any 1941 regien els destins de la nostra vila, es preocuparen del curs de la Riera Seca.

Veieu lo qué deia el senyor Ferràn Vilagut, en l'article que amb el títol de *Las obras del paseo, solución parcial*, publicà en el programa extraordinari imprès amb motiu dels *Dias de Fe y Patria* que celebraren a Mollet el mes d'abril de l'any 1941.

Copiem: «Por esta razón en la visita realizada por los señores Consejeros y Técnicos Municipales, se previó la conveniencia de modificar el curso de aquella Riera en las proximidades de Mollet, dando así solución a los problemas que tales cursos engendran.»

Heus-aci, potser, la solució. Les Autoritats d'aleshores creien necessària tal mesura sol ament per qüestions de seguretat sanitàries, és clar que una cosa hauria portat l'altra; el fet de desviar aquest curs significaria un millorament extraordinari en la situació d'aquells terrenys com a zona edificable.

Podria ésser un pro ecte digne d'estudi i no creiem que l'execució del mateix sigués de ruinós pressupost, sinó al contrari, ja que els beneficis que del mateix es derivarien cubririen en bona part les despeses produïdes.

Per tal de guiar les aigües vers a nova direcció, seria necessària l'adquisició o expropiació de terrenys dels llocs que siguessin senyalats, desviació que podria fer-se en el trós comprés entre el pou de les aigües de Mollet i la carretera de Ribas.

I els terrenys sobrants de lo que hauria sigut el trajecte de la Riera, podrien ser venuts per solars, seguint les normes senyalades pel plano de la nova zona. Les quantitats obtingudes per aquestes ventes, creiem que serien superiors a les quantitats despeses al fer la reforma abans dita.

Potser lo que acabem d'exposar, econòmicament, seria la millor solució, no obstant no soms partidaris d'aquesta; l'amor que tenim a la nostra vila ens fa desitjar o ambicionar més belles perspectives per a tal reforma.

El nostre anhel seria veure tot l'antic trajecte de la Riera convertit en una amplia avinguda que travessaria diagonalment gran nombre de carrers de la població.

I al sots-sol podria contruir-s'hi una cloaca que reculliria totes les aigües residuals portant-les a la colectora general (torrent), cloaca que podria fer-se abans de procedir al replé amb terres i runes del llit de la Riera.

Hem procurat exposar com millor hem sabut

(acaba a la pàg. 7)

Pessebres artístics

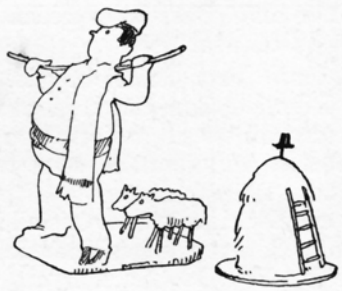
i Pessebres "d'estar per casa"

No estan en oposició aquestes dues classes de Pessebres pel sol fet de fer-se campanya d'increment del Pessebre artístic; si d'una manera entusiàstica el pregonem no és per desvirtuar els valors de la tradició casolana de «muntar» el popular pessebre familiar, durant aquestes festes nadalenques en les llars que es preuen de cristianes.

La gràcia estètica d'un pessebre contruït amb aquell zel que et porta a crear verdaderes obres mestres del pessebrisme i que et deixa una flameta que xispeja orgull i pretensió, queda apagada davant de l'infantilisme i de la ingenuïtat posats al construir prop del mateix pessebre artístic, aquell pessebre que fem pels nostres «menuts» no ja amb guix i figures escollides dintre les millors, sino amb suro i molça i els restes de les figures que quedaren salves de les nostres inquietes mans infantils.

El pessebre artístic podríem dir que el fem per a tots, pels nostres i per els demés, per a fer-los participar a tots d'aquella inquietut, d'aquell vibrar del cor tan peculiar d'aquells dies; i en canvi aquell pessebre rústic, mancat de tota mena de lleis i ordres estètics, aquell el fem per a nosaltres sols, per pregonar més íntimament allò que sentim dintre nostre despullats de tota vanitat.

Fomentem el pessebre! Fem pessebre! Si el fem artístic es fomenta el pessebre familiar i casolà. La ingenuitat i simplicitat exquisita dels nostres pessebres familiars deriva moltes vegades de la contemplació de les obres d'art que hem vist interpretades per grans artistes. De les visites que a aquests pessebres artístic es fan, interpretant, petits i grans, en aquests dies de Nadal, cada ú a la seva manera, els detalls i apreciacions que han constatat en els pessebres de categoria. I d'aquesta manera els que tinguin inquietuts d'artista es podran exercitat per un altre dia llançarse

a fer un pessebre que valoraran més alt, artísticament, però que sentiran aquell afecte pel seu pessebret que no ensenyaran als demés, aquell pessebret fet més amb els dits del cor, que amb els de les mans.

JOSEP M.ª PARERA

Relació de socis que exposen pessebre:

Vicenç Arimón: Barcelona, 1; Francesc Boix: Pere Ramón, 3, 1.er 1.ª; Martí Ciffone: Jaume I, 108; Ramón Coll: Berenguer III, 162; Delegació Local del F. de J.: Espanya, 7; Josep Guerra: Jaume I, 100 1.er 1.ª; Ramón Isern: Berenguer III, 29; Josep Monserdà: Barcelona, 6; Josep M.ª Parera: Berenguer III, 21, 1.er 1.ª; Martí Pou: Jaume I, 87; Miquel Rabasó: Jaume I, 170; Francesc Ribot: Jaume I, 20; Joan Ricart: Jaume I, 105; Josep Riera: Tarragona, 24; Enric Riera: Sanjurjo, 23; Ramon Rosés: Ventalló, 5; Gertrudis Sayol: Espanya, 5; Jaume Selva: Berenguer III, 112, 1.er 1.ª; Pere Soler: Berenguer III, 23; Ferran Torrents: Jaume I, 7; Vicenç Torrents: Sant Vicenç, 21; V. Torrents Segalés: Generalíssim, 39; Joan Tugas: José Antonio, 14; Josep Vilà: Burgos, 3

Al Centre Parroquial poden visitar-se els dierames obra de Josep M.ª Parera, Vicenç Torrents Falguera i Jaume Selva i els pessebres que participen en el Concurs Infantil.

CASTELLAR DE N'HUG

Recó tranquil, recó guarnit de molsa recó dels arbres vells, mig desmaiats...

JOAN M. GUASCH

Quan heu pujat pels vessants de les muntanyes i us apropeu a Castellar, veieu dibuixar-se una clapa vermellosa. A mesura que us acosteu, a la clapa vermellosa, es destrien, apilades, sobremuntant les unes a les altres sense ordre ni concert, les formes de les cases i la vermellor s'accentua: es el vermell tosc —color de mares de vi— amb que l'església i la majoria de les cases han estat vestides. Veiem Castellar d'en Huc no pas com una fesomía de línies definides, sinó com una taca de color.

En passar pels vells carrers estrets i costeruts, de tant en tant alguna porta o finestra s'obre com un trau de foscor, en aquella massa ombriva amb aspecte d'enderroc formidable.

A tothora us fa l'efecte d'un poble abandonat, on sols per atzar veieu la silueta d'una persona o d'una bèstia domèstica, caminant d'un aire errabund com d'ànima en pena.

El poble de Castellar pot dir-se que no té carrers. Les cases han nascut a la bona de Déu. S'enganxen les unes amb les altres arbitràriament formant passatges costeruts. Hi ha trossos on la terra és d'una pedra rasposa, on l'aigua de les plujes forma requerols. Gosaríeu dir que només és transitable amb espardenyes. Les cornises de les teulades són amples i escantallades; les vigues podrides; les finestres i les portes ruinoses amb osques als llindars i esquerdes en els angles.

Per a un pintor aquest poble resulta meravellós.

Els habitants són austers. Apenes hi ha gossos i gallines que animin el poble. Les someres abunden més que els joves i les noies. De noia casadora no recordem haver-ne vista cap tot i donar-nos paraula que n'existien i sense tenir inconvenient en posar fé a l'afirmació dels castellnuquencs.

Una altra cosa que inquieta és que ni al migdia ni entrada de fosc es sent flaire de menjar. Aquesta farum d'escudella que us surt a rebre a les cases de pagés de les nostres contrades, a Castellar és inconeguda. Totes les cuines són inodores.

Si en la vostra visita a Castellar aquestes idees us entenebreixen i per esvaïr-les voleu veure un paisatge ric i alegre, arribeu-vos, caminant, fins a les Fonts del Llobregat. No hi fa res que hi aneu a bat de sol; el vent fresc de les altures neutralitza els efectes de la solellada. Així que us hi apropeu us sembla que va escorrent-se del davant dels vostres ulls un vel de realitats per oferir-vos un paratge des omni: sou al davant d'una meravella, producte de la natura i que ha patinat el temps amb el seu treball invisible i silenciós...

El capvespre a Castellar és verament un instant de gràcia: és quan hi ha més animació, quan transita més gent i quan es senten veus, petjades, remors i fins alguna cantarella.

Entre dos llustres el pas de les cabalcades té quelcom de fantàstic. Comença per sentir-se el trepig del bestiar. La somera petge fort i acompassadament. Els camins de roca responen amb una resonància greu. Encara no podeu veure'ls que ja els sentiu venir al lluny com una cosa fatídica. De sobte compareixen de transcantó en un revolt de marge o en una cantonada de paret seca. Sempre porten un genet damunt l'albarda. Però només destrieu la silueta de la bèstia en l'amuntegament d'ombra capvespral. Si les someres de Castellar fossin grisess es diluirien en la nit i només sentirieu llurs pasos i la veu de les persones que els mena i que us saluda cristianament. Sembla una procesó sinistra complint una penitència, mentre el toc melangiós de l'oració va cridant-los des del campanar i en el cel, tremola, un estel petit i clar com el brillant d'una promesa modesta...

Abril, 1953.

PEP DEL RIEROL

Notas deportivas

Nuestro Centro, como solitaria manifestación deportiva tiene dos equipos de Baloncesto. Juega en la primera categoría diocesana y, dicho sea de paso, con honradez y dignidad. Esta temporada ha comenzado con buen pie y mejores ánimos y de su actuación les dará idea aproximada la escueta reseña que aparece en otro lugar.

A quienes no hayan presenciado todavía ningún encuentro de nuestro equipo les recomiendo que asistan. La emoción se sube a la garganta entre briosos ataques y contraataques. Mientras tanto, un solt ibio nos desentumecerá de la pertinaz niebla mañanera.

* * *

Permítasenos teorizar un poco sobre el deporte en general que también la cosa tiene su miga. Y quizá lo primero que debamos hacer es señalar lo que es deporte y lo que no lo es.

Es deporte esta expansión noble de nuestras energías, de nuestra alegría de vivir. Expansión que para unos será el fútbol y para otros el alpinismo, el objeto concreto es indiferente, no así la dedicación del individuo que pueda transformar una actividad deportiva en asunto comercial o cosas por el estilo.

Aquí es donde en realidad radica el problema. Está dentro de lo deportivo el «amateur», el que para encontrar su estímulo y su desarrollo encauza sus energías físicas en cualquier deporte; el que añade a esto el amor a un equipo y el pundonor por dejar bien alto su pabellón; el que busca en el deporte el contrapeso a una vida excesivamente intelectual o sedentaria; el que aspira a dominar su cuerpo y hacer de él un instrumento ágil y ligero de su voluntad.

Sin embargo, hay otras dedicaciones que están al margen de lo deportivo. No es necesario enumerarlas. ¡Ah!, y tampoco es deporte llenar quinielas, vociferar en el campo de juego y comprar el «Mundo».

* * *

¿Es formativo el deporte? Hay que responder con un sí rotundo. El que algunos abusen del deporte no nos autoriza a tacharlo como deformativo, de la misma manera que el que algunas setas sean venenosas no nos autoriza a destruirlas sistemáticamente.

En el deporte —como en casi todas las cosas— uno encuentra aquello que busca. Si por medio del deporte se han propuesto imitar a un ídolo deportivo, acabarán imitándole —imitándole sólo—. Si se ha propuesto poseer una musculatura como la de los héroes de los Tebeos, es probable que llegue a poseerla —pero nada más—. Si se propone uno llegar a ser un verdadero animalote (desgraciadamente no es uno, son muchos los que se lo proponen) no dudo en que lo conseguirá.

Si lo que se busca es poseer un desarrollo armónico, un cuerpo ágil que no sea obstáculo sino instrumento para nuestro espíritu. Si se busca poseer el sentido del ritmo, de la tensión precisa para el momento preciso. Si se busca el equilibrio entre el ganar y el perder, el saber entusiasmarse, el trabajo en equipo, dominando nuestro egoísmo en aras de un trabajo acoplado al equipo, el deporte es formativo porque en él se puede encontrar lo que se busca.

* * *

Quedaría incompleto lo dicho si no añadiera unas palabras sobre la ascesis y el deporte. Es un tema gastado pero que siempre da lugar a alguna reflexión. Hay algo en el deporte que purifica: es el vencimiento propio. Es el vencer al cansancio, el desfallecimiento, la apatía. Para superarlas es necesario un esfuerzo, una tensión, que robustecen nuestra voluntad y la purifican de la molicie y la sensualidad. A Dios se le puede ofrecer el deporte y esta elevación de nuestros esfuerzos, carreras, saltos, marchas, patadas o encestes es aceptado por El amorosamente porque ve en ello algo más que ofrecerle cosas indiferentes y sin vida. Ve en ello nuestra voluntad de dominio sobre nuestro cuerpo, de camaradería y amor para con nuestros compañeros y de servicio al Supremo Capitán.

MN. ANDRÉS RODRÍGUEZ

Nuestros actores

Voy a romper una lanza en favor de los actores aficionados de nuestro cuadro escénico, a los que considero merecedores de esto y mucho más.

Sí, señores, nuestros actores, son un caso prodigioso de abnegación y entusiasmo en favor de nuestro Centro.

Son los que diariamente sacrifican unas horas de sueño, para mantener en actividad, todas las fiestas, la Casa de los Católicos.

Son los que a veces soportan críticas sobre sus actuaciones, que no se han mirado a través del prisma que debían mirarse. Creo que esas críticas han sido hechas con la buena intención de estimular a nuestros artistas para que mejoren sus actuaciones, pero téngase en cuenta que todos los actos —podríamos decir de abnegación— tienen un límite, y ellos lo están rozando.

Son también los que esta temporada han tenido que multiplicarse para cubrir las bajas muy sensibles, que ha tenido nuestro cuadro.

El amor, Cupido travieso, se nos ha casi llevado, y digo casi, pues todavía nos queda la esperanza de que en alguna representación que reprisemos, veremos actuar de nuevo a estas dos grandes artistas que son las señoritas María Gay y Enriqueta Joval, objeto de nuestra lamentación.

Los señores Antonio García, por sus muchas ocupaciones y Jaime Codina, debido a sus actividades futbolísticas, también son bajas momentáneas, que desmantelarían cualquier otro cuadro escénico.

Menos mal que nuestros «casados» —podríamos decir «recién casados»— y jóvenes que tienen novia, alternan las atenciones a sus esposas y novias, con alguna que otra, cuando no continuas salidas a nuestro palenque teatral.

Pues bien, teniendo en cuenta las dificultades anotadas, hemos de hacer constar que nuestros artistas lo están superando todo. Llevamos de temporada varias representaciones y cada día que transcurre van obteniendo éxitos más resonantes, viéndose obligados a repetir casi todas las representaciones.

Todo ello ha de enorgullecer a estos simpáticos aficionados que, repletos de entusiasmo y llenos de este espíritu de Quijote, que llevamos dentro todos los españoles, trabajan desinteresadamente, por el buen nombre y prestigio, moral y material, de nuestro Centro.

Reciban todos ellos sin excepción, los que actuaron y los que actúan y todos cuantos colaboran en esta actividad teatral, la felicitación más sincera en nombre de la Junta Directiva, socios y simpatizantes del Centro Parroquial.

JOSÉ VILÁ TERRADELLAS

Temps de Nadal

Ben cert que ara comencem uns dies ben divertits. Veureu, allò que se'n diu els començaments, potser portaran uns mica de mal-de-caps als qui fan pessebres i no hi tenen la mà ben trencada.

Pels infants, si n'hi han de coses a pensar! Després d'arranjats els problemes del pessebre, poser caldrà respallar una mica als pares, sobretot si durant l'any la bondat no ha estat massa bona. Ja sabeu allò de «per Nadal qui res no estrena res no val». Ells també ho saben i qui sap si no us regalaran una corbata, o bé uns mitjons i fins i tot potser unes sabates. I després, això és important, sortiu a l'eixida i busqueu un bon tió. Encara que potser els pastissers no agrairan massa el consell, podent tenir torrons i neules de gorra, qualsevol els pagui. Això sí; perquè ragi s'ha de tenir el tió calent. Poseu-lo vora del foc o emboliqueu-lo amb una bona flassada. De totes formes, no n'hi sol haver prou amb això. Cal bastonejar-lo bé, arribada l'hora. I no ser massa tafaners. La tafaneria el molesta tant que acaba per estroncar-se abans d'hora. I després, arribat el darrer dia de l'any, vigileu, que en el moment més impensat us sortirà de trascantó l'home dels nassos i fóra llàstima que us el perdéssiu perquè ja no el podríeu veure fins l'any vinent. I després, com a final de tot, el dia dels Reis. Encara que no us fieu massa dels vostres mereixements, poseu la sabata al balcó. Els Reis són generosos i oblidadissos. Si viviu en un carrer apartat i en una casa de no gaire brillant aspecte, no us preocupeu, perquè els Reis començaran per vosaltres, i que cal que els agraiu les joguines que us deixin perquè haurà costat bastant més de fer-vos-les arribar. I si el primer que veieu és carbó, no us espanteu, segur que serà dolç. Ara no us cregueu que tot hagin de d'ésser flors i violes, eh. Si tres dies justos després de Nadal algú amb aire d'innocència us diu: «Vés-me si et plau a comprar xarop d'estacam aquí», o amb somriure com desitjós de gatzares: «Vés a cercar els neulers a can Tal», obriu l'ull i penseu-vos-hi dues vegades.

Tothom hi participa en la celebració del Nadal. Inclús els galliners tindran una forta aclarida, així també els pollastres i gallindis, encara que ben innocents, voldran fer-se cotitzar i collaborar amb els torrons i les neules a donar realç a la celebració familiar de la festa al volt de la taula.

Els costums i tradicions que s'apleguen en aquestes diades com en cap altra ocasió de l'any, demostren la força de la seva popularitat.

El cançoner popular, amb quina joia canta el prodigi!

Cap altra festa de l'any és tan universalment celebrada com aquesta.

I si algun dia d'aquests tan misteriosos i divertits, veient el fred que fa al defora, ens recollim

(acaba a la pàgina 16)

Vida del Centre

Defunció. — El consoci Isidre Segura ha passat per la dolorosa pena de perdre, en desgraciat accident, a son fill Jaume. A ell i familiars acompanyem en són dol, al mateix temps que alcem al cel una pregària per l'ànima de l'amic.

Prometatge. — Ha tingut lloc el del soci Ramon Mas Martí amb Prunés. La més sincera enhorabona.

Naixement. — La llar del soci, directiu i membre de l'elenc dramàtic Joan Giralt es veié alegrada per el naixement d'un nen, segón fill del jove matrimoni. A les aigües baptismals li fou imposat el nom de Jordi. Felicitem a l'amic Giralt i en ell a tots els familiars.

Teatre. — Tal com s'havia anunciat es representá els dies 6 i 8 «Blancanegra», de Lluís Elías, amb un èxit notable. La obra de per sí es escrita per agradar ja que es profondament humana. La interpretació que de la mateixa feu el nostre elenc fou realment ajustada. Tot plegat feu que els nombrosos assistents sortissin francament satisfets de la representació.

Per els dies 26 i 27 es prepara «Morena Clara», la extraordinària obra vàries vegades centenària, de Quintero i Guillén que, estem segurs, mereixerà aprovació unànime per part del públic.

En cartera queden entre altres: «La visita que no tocó el timbre» de sols 3 personatges, «Nosotros, ellas y el duende» de Carles Llopis, divertida com tot lo seu, «Murió hace 15 años» epissodi dramàtic quin personatge principal es un jove de bona família evacuat a França durant la guerra i retornat a Espanya convertit en un «maquis», etz., etz.

F. E. S. T. A. — El passat dia 13 el directiu Suñé assistí a la Asamblea reglamentaria de la Federació de l'Espectacle Selecte i del Teatre Associació celebrada al Cercle Moral de Gràcia. Intervingué activament en les diferentes qüestions que es tractàren totes elles encaminades al millorament del teatre d'aficionats.

Conferències. — Podem qualificar d'èxit extraordinari les conferències donades per Mn. Josep Estevadeordal per noies, senyores, joves i homes. Els joves la tinguéren a les 8 del vespre i l'assistència fou realment extraordinària de tal manera que bateren el récord absolut d'assistència. Esperem que la cosa continui quan menys en el mateix ritme.

Alguns hem trovat a faltar unes reunions formatives més freqüents i més escollides, no per la calitat dels assistents sino per la de temes tractats. En una de les darreres reunions de la Junta Directiva es prengué l'acord de començar-les tot seguit lo que ja s'avisarà oportunament.

Campanya pro Centre Parroquial. — Al sortir a llum aquest extraordinari de SEMBRA s'hauràn repartit profusament unes cartes-circular nominals convidant a participar activament en la edificació del nou edifici per a dependències que tan imperiosament va fent falta. Esperem que tots ho considerin amb el major interés i atenguin i escoltin les raons que'ls exposarà la comissió que ha de passar a visitar-los.

Del sorteig de Nadal. Aquest any, per primera vegada, ha estat afortunat el número del Centre, encara que únicament amb reintegre. Les paneres han correspost, la primera al 3.270 i la segona al 2.087, vengudes respectivament per la Sastreria Camp i per en Joan Giralt. Novament agraim a quants han col·laborat a la seva venda i adquisició, així com també als que cedeixen el reintegre al Centre ja que amb l'ajut de tots lograrem lo que per Mollet anhelem.

El Centre Parroquial de Santa Perpètua. El dia 20, fou beneit per el Rvdm. Sr. Bisbe el magnífic edifici que els feligresos de Santa Perpètua, dirigits per el Sr. Rector han aixecat. Consta d'espaiosa i ben acondicionada sala d'espectacles, inclús amb calefacció i dependències per serveis, entre els que es compte la emissora.

Hem de felicitar de tot cor als perpetuencs per aquesta gran obra que tant diu en pro del seu poble.

Temps de Nadal

(acabament)

en el recés de la vora del foc per escoltar la ràdio, llegir alguna cosa o passar una estona contemplant el caliu, recordem l'aire d'aquell poema que acaba:

Procurem ser una mica criatures
amorosint el baladreig raspós,
i diguem «Glòria a Déu en les altures»
amb aquell to que ho deien els pastors.
I si tot l'any la mesquinesa ens fibla,
i l'orgull de la nostra soledat,
almenys aquesta nit, fem el possible
per ser homes de bona voluntat!

M. M.

Bicicletas Rabasa de A. Basolí

Distribuidor oficial

DERBI 250 c. c. — **GUZZI 65 c. c.** — **MOBYLETTE 63 c. c.**
DERBI 95 c. c. — **VELOMOTOR S. R. S. 53 c. c.** — **Motor MOSQUITO**

REYES

Gran surtido Bicicletas señora, caballero, niño - Sillas plegables

● ● ● Artículos DEPORTE ● ● ●

BERENGUER III, 48 - Teléfono 132 MOLLET

Gregorio García

Lampistería **Electricidad**

C. Ventalló, 18 1.º *MOLLET*

Perfumería en general
Bisutería fina
Artículos de piel
Géneros de punto
Mercería

Perfumería Carmen

P. Cataluña, 4 - Tel. 117 MOLLET

Un esplai sa, honest, però també de qualitat, el trobaràs al Centre Parroquial

Fábrica de Harinas

Hijos de Moretó, S. A.

TELEFONO 16 - MOLLET

DESPACHO: Vía Layetana, 32 - 2.ª - Teléfono 22.35.69
BARCELONA
Lonja: Mesa n.º 6

RIERA

Pintor

MOLLET DEL VALLES

Reservado

Reservado

Assistència als espectacles del Centre. Vet aquí una manera pràctica de cooperar

ANIS Y COÑAC

Soley

* * *

SANTA PERPETUA DE MOGUDA

VITAL SEGURO, C. A.

Domicilio Social: Balmes, 24 - Barcelona
Agencia en Mollet del Vallés
Domingo Creus
Torras y Bages, 17

Enfermedad - Clínica - Invalidez. Además cubre el riesgo de ENTIERRO, mediante un contrato acumulativo en el que permite asegurar a cuantas personas le interese al contratante, vivan o no en su compañía. ¡Sea Vd. Previsor!

M. V.

LA CENTRAL PROVEEDORA

RAMON ROSES

Representante exclusivista de

Jabones y Aceites Moro - Galletas La Gloria - Quesos y Mantequilla Cadí
Chocolates Ferru - Pastas para sopa, Ramón Pagés
Caramelos Ruvari - Dulcería Giralt

LUIS DURAN, 73 (Despacho: C. Ventalló 5) Tel. 135 MOLLET

TRANSPORTES

Vigatá

MOLLET: Avda. Caídos, 24 Tel. 112
BARCELONA: Princesa, 56

Pintura
Decoración en general

José Masdeu

Luís Durán, 66 **Mollet del Vallés**

Visita les cases anunciades: Restarás satisfet!

A. T.

Lámpara

Excel

¡Es mejor porque dura más!
¡¡¡Exíjala!!!

Distribuidor comarcal: **MARIANO ESTEVE**

Jaime I, 115 - Tel. 136 MOLLET

INDUSTRIA CICLISTA DE V. SOLÁ

Fábrica de cuadros y accesorios de alta calidad
para bicicletas y motos

Esta casa ofrece a su distinguida clientela su moderna instalación para niquelado, plateado, y cromado de toda clase de artículos, como radiadores y parachoques de coche, planchas eléctricas, etc.

CALLE ESPAÑA, 13 - TEL. 38 **MOLLET DEL VALLES**

GRANOS - ABONOS

Emilio Rebull Borrás

DISTRIBUIDOR DE:

LECHE CONDENSADA MARINETTE
JABON (80) CAMACHO
LEJIA GUERRERO
y otros

AUTORIZADO PARA LA VENTA DE AZUCAR

Jaime I, 1 - Tel. 90 y 102
MOLLET

Harinas Serra, S. A.

BARCELONA

LONJA MESA NUM. 33

El hombre bien hablado, de todos es respetado

El calzado de confianza y a buen precio lo encontrará en

CALZADOS
VDA. M. ANGULO

Berenguer III, 42 (frente Ateneo) - Teléf. 133
MOLLET

Paja
Alfalfa
Forrajes
Piensos
Abonos

Manuel Codina

Luís Durán, 48 y 50 - Tel. 99 MOLLET

LAMPARAS - MATERIAL ELECTRICO

Almacenes Segura

ARTICULOS PARA REGALO
SERVICIOS DE MESA
BATERIA DE COCINA

Berenguer III, 15 Mollet del Vallés

Cocinería - Comestibles

Pedro Rabasó

Jaime I, 170 MOLLET

Pieles finas para calzado

Tenería Moderna Franco-Española, S. A.

Fábricas, Almacenes y Oficinas: MOLLET del VALLES (Barcelona)

Teléfonos: Barcelona 22.06.33 - Mollet 35

T'has enterat de les conferéncies que mensualment es dónen per noies, dones, nois i homes?

Tejidos
Novedades
Confecciones
Géneros de punto

CASA
BARCALA

Berenguer III, 34 MOLLET

PATATAS PARA SIEMBRA

Isern

Teléfono 103 *Mollet*

Oficina de Farmacia

T. Gómez Comas

Berenguer III, 64 *Teléfono 55*

Reparación de Calzado

Juan Cot

Balmes, 3 (frente Rambla) *Mollet*

Reparación de toda clase
de calzado

*

Ramón Coll

*

Berenguer III, 162 MOLLET

LAMPISTERIA Y ELECTRICIDAD

Joaquín Guasch

Jaime I, 65 Mollet

El que anúncia a SEMBRA ens ajuda. Soci del Centre: correspon gentilment comprant als anunciants!

RELOJERIAS

JORBA

MOLLET Y MONCADA

◆

Concesionario de las gafas AMOR
Elegantes para todos y para todas

Forn de Sant Vicenç

Es complau en desitjar-vos uns dies de crescudes Felicitats amb motiu de les properes festes, oferint-vos els seus serveis de

☆

CONFITERIA - FLECA - QUEVIURES

SERVEI A DOMICILI

BARCELONA, 9 **TELEFON 123**
MOLLET

Fotografía

J. Coma

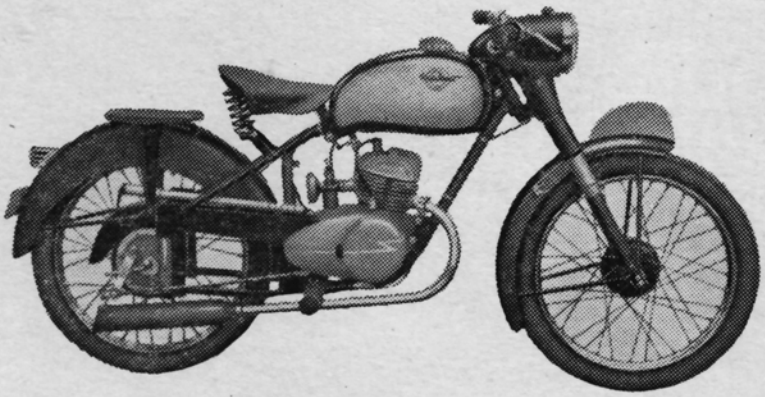
(Reportajes)

Cayetano Ventalló, 4 - Mollet

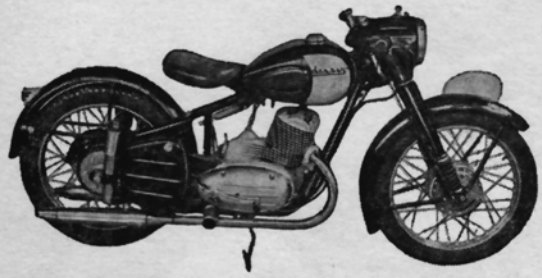
Nacional Motor, S. A. fabricante de las

MOTOCICLETAS DERBI

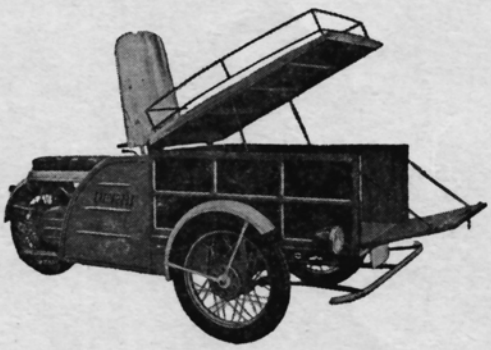
se complace en ofrecerle los vehículos dotados con los mejores adelantos técnicos de la industria mundial

Derbi 95 c. c. bicilíndrica

Derbi 250 c. c.

Motocarro Derbi 250 c. c.

TRES VEHICULOS GARANTIZADOS

RENDIMIENTO INSUPERABLE

Soliciten propaganda y demostraciones a nuestros Distribuidores:

Mollet del Vallés:	A. Basolí
Granollers:	Casa Masferrer (Alfonso IV-4)
Sabadell:	Garage Martí (San Vicente, 6)